

La porta més oberta, i soferta, de Sarrià

El títol podria semblar una presumpció, sobretot, per qui creu que és un mèrit no traspasar-la mai. Recordo, sense acritud, i a la vegada amb un respecte barrejat amb una certa pena, aquell pregoner que, resseguint el carrer Major de baix a dalt, en travessar la Plaça, i girant-se a dreta i esquerra, va dir tot content: *“Miro a un costat i a l’altre, i em dic: no hi ha res interessant”*, i continuà carrer Major amunt. Els transgressors d’ofici, no em cauen malament. Porten alguna ferida dintre seu. No hi manquen els qui practiquen, sempre que els convé, l’esport del *pijoprogressisme*. Observador nat no només del que passa a la Plaça des d’aquesta porta que qualifico com la “més oberta, i soferta de Sarrià”, sinó del que hi passa un cop els visitants són a dintre, crec que puc dir-hi alguna cosa segurament més raonable. Cal anticipar que qui escriu aquestes línies, rector de la Parròquia de Sant Vicenç des de fa divuit anys, poc mesos després va escriure i publicar un document programàtic que va intitular: *“Sant Vicenç de Sarrià, Església oberta”*. Com a conseqüència, la porta resta oberta des d’aleshores tota la setmana des de 2/4 de 8 del matí a les 9 del vespre. Em plau recordar algunes nits en què va romandre oberta, amb joves vinguts d’ací i d’allà pregant tota la nit.

Per aquesta porta hi entra moltíssima gent. És interessant d’observar-ho. Qüestions ineludibles: ¿Per què hi entren? ¿Com hi entren? ¿Què hi fan? ¿Com en surten? No puc aquí fer-ne un estudi descriptiu. Em limito a afirmar que és un fet incontestable. Les motivacions, evidentment, són diverses. Però en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia, no puc deixar d’entreveure que en aquest lloc s’hi entra cercant allò que no es troba en cap altre de l’entorn. S’hi entra gratuïtament, ningú et demana una fe de baptisme, ni certificat de penals, ni compte bancari. . Només es demana respecte, silenci i, que brolli del cor una pregària, si hom creu que aquí hi ha Algú que escolta i que eixuga les nostres llàgrimes. De llàgrimes personalment n’he eixugat moltes. I aquí s’han retrobat alegries que semblaven perdudes irreparablement.

Quan sóc a dintre i veig algú que no conec, em presento, i pregunto si desitja comentar-me alguna cosa. Els indigents i els joves que s’apleguen a la Plaça sempre em saluden afectuosament. No sempre hi entren amb respecte. A vegades penso que és el subconscient el que els du a aixoplugar-se o aplegar-se’n al redós. No és la nostra una porta giratòria ni s’ha de timbrar perquè no hi ha els buròcrates de torn, ni papers oficials. Sempre que hom ho vulgui, pot sorprendre’s fent un diàleg que doni pau, i tantes persones en surten d’aquí amb més joia que en entrar. ¿Qui vigila aquesta porta? El cert es que no hi ha guardes de seguretat. Potser el Beat Pere Tarrés, Sant Vicenç o Santa Eulàlia hi vetllen, més que no la vigilen. Correm el risc. ¿No és just dir que la Porta de la Parròquia, ara tan bellament conjuntada amb la Plaça, ens parla d’un espai propi d’acollida materna? Les imatges d’una mare o un pare explicant el que contemplen, extasiats, els ulls d’un seu petit, o pregant amb ell, són pura tendresa. Només per la iconografia i l’art que conté la nostra església, paga la pena d’entrar-hi. I resplendeix més encara quan s’hi entra per rebre el Baptisme, per a l’Eucaristia, l’acollida dels esposos en el matrimoni, l’acollida dels difunts en les exèquies. I quan des de dintre sortim a la festa de la benedicció del Diumenge de Rams, o l’ocupem sense permís per acomiadar algú molt estimat. Creuant la porta em plau donar un vol per la Plaça. Els avis, la penya del “Si no fos”, la mainada, una parella d’enamorats. De bon matí l’obro per anar a comprar diaris i saludar les noies que la netegen.

He intitulat que tanmateix estem no només davant una porta “oberta” sinó també “soferta”. Ho és pel soroll que s’organitza en els entreteniments, embalats i passarel·les i que prescindeixen –tenen les seves raons- del valor que té el silenci i el recolliment en el l’edifici que és al seu davant. El contrast a cops és fort. Que sortint per aquesta la porta hom es trobi en plaça pública, origina problemes sobretot quan és diumenge i a dintre l’església estem celebrant l’Eucaristia dominical. En aquesta cultura del soroll ningú educa al silenci, i no consta que l’administració municipal ho tingui en compte. La nostra porta és per aquest motiu “soferta”, fins i tot indefensa. No és blindada ni fortificada. Ha pogut ser incendiada impunement, intencionadament, com se sap. Alguns hi deixen al davant tota mena de coses, talment fos un contenidor. Encara un detall, sortint per la Porta un descuit amb els desnivells dels esglaons converteixen el primer espai en “plaça dels caiguts”, perquè tantes persones, fins regidors i mossens, hi han perdut l’equilibri, i altres per mor d’un coma etílic o per trencar-se el fèmur han hagut de ser transportats a l’hospital. És un petit signe de moltes altres pèrdues d’equilibri en la nostra societat.

Manuel Valls i Serra, rector

Article publicat al llibre “Batec de la Plaça de Sarrià”, Edicions el Mirador –Jaume Gras, 2016

